

TAZETTE #5

THEATERAANZEE.BE

DINSDAG 31/07/2012

WAAR HET MET DE WERELD NAARTOE GAAT, DAAR GAAN WIJ NAARTOE RECENSIE HOF VAN EEDE

In het zachte avondlicht waarin de serre van het Maria Hendrikapark baadt staan Ans Van den Eede en Greg Timmermans ons op te wachten. Hun blikken, die elkaar sporadisch kruisen terwijl het publiek binnenstroomt, verraden een zekere verstandhouding. Van den Eede en Timmermans hebben een boek gelezen. Een boek dat hen zodanig heeft aangegrepen dat zij zich verplicht voelen daar met ons even bij stil te staan. En dat is goed zo. De serre van de groendienst, met zijn babycactussen en minipalmbomen, ondergaat een metamorfose tot literair leessalon. De edele terminologie van de plantenkunde die er normaal weerklinkt wordt ingewisseld voor het liberalistische gedachtegoed dat de Verlichting ons heeft nagelaten. Maar dan *plezanter*.

Het boek in kwestie blijkt *Jacques le fataliste et son maître* van Denis Diderot, steunpilaar van de Franse Verlichting, te zijn. Een satirische roman die handelt over het eeuwige vraagstuk van de vrije wil, iets waar toentertijd wel meerdere boeken over werden geschreven. Van den Eede en Timmermans, die voor de gemakkelijheid gewoonweg *Denis* zeggen, beginnen

de voorstelling met een verontschuldiging. De kans bestaat dat hun betoog bij momenten zal afdwalen. Sterker nog: de kern van hun verhaal zou wel eens volledig kunnen afdrijven - als wrakhout verspreid over de oceaan. Probeer zo'n verhaal maar eens opnieuw samen te stellen. De twee acteurs stellen ons echter gerust: "Te veel houvast is nooit goed. Laat het los, die houvast. Het kan sowieso alleen maar beter worden." Dan kunnen we inderdaad maar beter cirkelen rond de voortdurend-in-beweging-zijnde essentie, in de hoop een fractie daarvan te kunnen benoemen of vast te leggen.

Hof van Eede zijn de zussen Ans en Louise Van den Eede, die met *Waar het met de wereld naartoe gaat, daar gaan wij naartoe* hun eerste theatervoorstelling afleveren. De zussen zijn 'dochteren van', maar toch vooral zichzelf, zo blijkt. Ontegensprekelijk doet de opbouw van de voorstelling enigszins denken aan het werk van vader Peter Van den Eede en zijn theatergezelschap de Koe. De zussen mijden echter de verregaande ironie van de Koe, ten voordele van een ontwapenende naïviteit. Wat blijft van de paradijselijke theaterspeeltuin genaamd Hof van Eede is de heerlijk open speelstijl. De tekst - over liefde, vrijheid en houvast in het

leven – is een ingenieus geconstrueerde dialoog die op elk moment van de voorstelling het voorgaande een hernieuwde betekenis geeft en inleidt wat nog komen moet.

De twee acteurs vallen elkaar voortdurend in de rede. Ze willen zo graag op een zelfde lijn zitten maar struikelen constant over hun zelfgecreëerde en vaak hilarische levensvragen. Van den Eede en Timmermans leggen bloot hoe kleine uitspraken een gesprek tussen twee personen volledig de verkeerde richting uit kunnen sturen. “Hoeveel woorden hebben we eigenlijk nodig om iets uit te leggen?”, vragen ze zich af - terwijl nooit echt duidelijk wordt wat ze dan wel proberen te vertellen. Dat ze straks nog “dringend ergens heen moeten”, zeggen ze. Een beetje gênant maar zulke dingen gebeuren nu eenmaal. Uit *Waar het met de wereld naartoe gaat, daar gaan wij naartoe* blijkt nog maar eens dat het ‘onderweg zijn’ vaak interessanter is dan de bestemming zelf. Of dat de bestemming misschien wel voortkomt uit het aaneenknopen van de verschillende plekken die je onderweg aandoet. Het is deze onbestemdheid, en het daaraan gekoppelde verlangen van de toeschouwer om de eindjes aan elkaar te knopen, die de voorstelling van Hof van Eede zo intrigerend maakt. *“It makes no sense, but I’m desperate to connect”*, weerklinkt aan het einde van de voorstelling uit de luidsprekers. Tegen die tijd zijn de serres opgeslokt door de donkere nacht. (HD)

**T/M VR 3/08 OM 21U30 @ SERRE GROENDIENST
AAN HET MARIA HENDRIKAPARK**

INTERVIEW SIOEN 'AUTEURSRECHTEN ZIJN NODIG'

Sioen sloot gisteren de *SABAM Inviteert*-avond op Café Koer af, waar onder andere Liesa Van der Aa en Bert Kruismans op het podium stonden. Eerder op de dag hadden we een gesprek met de sympathieke Gentenaar over zijn band met Theater Aan Zee en het belang van een goede auteursrechtenorganisatie voor muzikanten.

Wat is jouw relatie met het festival en met Oostende?

“Mijn band met Oostende is gelinkt aan Theater Aan Zee. Ik ben sowieso geen strandjutter en na mijn reis naar Mexico, waar ik prachtige blauwe stranden zag, vond ik onze Belgische kust lange tijd niet meer aantrekkelijk. Pas toen ik een vijftal jaar geleden op Theater Aan Zee speelde, herontdekte ik de stad. Sindsdien kom ik elk jaar wel een weekje naar het festival. Soms treed ik er op, zoals bij het Motown-project van drie jaar geleden. Ik bleef zoals zovelen altijd lang plakken in Club Terminus. Die mix van acteurs en muzikanten is een tamelijk giftige (*lacht*). Soms vond ik Theater Aan Zee zelfs vermoeiender dan de Gentse Feesten de week voordien. Maar nu Club Terminus dit jaar wat minder intensief gebruikt wordt, doe ik het wat rustiger aan. Eén voorstelling per dag, en voor het overige genieten van de

zomer. Woensdag ga ik nog een akoestisch optreden spelen in het Familiepark. En ik speel ook nog enkele nummers tijdens *Uitgelezen*. Ze mogen me trouwens altijd vragen om de muzikale programmering te doen.”

Jij bent ook gevraagd voor de *SABAM Inviteert*-avond?

“Ik ben samen met onder anderen Alex Callier, Kris Wauters en An Pierlé betrokken bij de belangenvereniging GALM, het Genootschap Auteurs Lichte Muziek. We zijn bevriend met SABAM en kunnen via onze organisatie een aantal kwesties aankaarten. Eigenlijk is het onze bedoeling om zoveel mogelijk muzikanten naar de jaarlijkse Algemene Vergadering van SABAM te sturen, zodat ze zelf ook mee de reglementen kunnen sturen en inzicht krijgen in het beleid. Nu ben ik daar een van de jongste muzikanten aanwezig. Tegenover andere mensen moet ik SABAM vaak verdedigen, maar het is zeer belangrijk om een goed functionerende organisatie voor auteursrechten te hebben. Ik krijg mijn afrekening op een juiste en transparante manier, waaruit ik kan afleiden waar mijn nummers wel of niet gebruikt worden, en welke vergoeding daar tegenover staat. SABAM is een van de betere organisaties hiervoor in Europa. Maar het klopt dat er nog gewerkt kan worden aan de communicatie van SABAM. En ik stel me vragen of het wel nodig is om ook inkomsten te innen bij het spelen van muziek in crèches en bij truckchauffeurs. Voor veel jongerenorganisaties én muzikanten lijkt SABAM de grote boosdoener en komt er te veel administratie bij kijken. Maar eigenlijk is het een kleine moeite om aangifte te doen van je songs - omdat je er veel voor in de plaats krijgt. Deze *SABAM Inviteert*-avond moedigt de mensen op een muzikale manier aan om ook het positieve aspect te zien van een auteursrechtenorganisatie.”

Stel dat je tien minuten spreektijd zou krijgen in de *Speakers' Corner*, waar zou je het dan over hebben?

“Ik zou het meteen willen hebben over dat auteursrecht. Maar ik zou mij niet richten tot de consument. Als je veertien jaar bent en je hebt weinig zakgeld, is het logisch dat wanneer je gratis aan muziek kan geraken, je dat ook doet. Ik zou mij willen richten tot de politici. Het is toch niet normaal dat wanneer je op Google ‘download dEUS’ intypt, je eerst vijftien illegale websites te zien krijgt vooraleer je aan de legale platformen komt. Enkele richtlijnen opleggen aan Belgacom en Telenet zou al veel kunnen oplossen. Politici weten niet dat er maar liefst 90.000 mensen rechtstreeks en onrechtstreeks in de muziekindustrie werken. Zelf heb ik nog het geluk om op de radio te komen, maar er is een grote subtop aan artiesten bij wie het water aan de lippen staat.” (FT)

'EEN UITSPATTING VAN SOLIDARITEIT' BLOG BATO CONGO

Het gaat slecht met de wereld!

De financiële crisis slaat hard toe, de oorlog is herbegonnen in het oosten van Congo, de mausoleums zijn vernield in Mali, de antisemitische aanslagen hernemen in Frankrijk, de olieprijs stijgt in Nigeria, betogers worden gedood in Syrië.

Het gaat slecht met de wereld, maar is het echt dezelfde wereld? En hetzelfde kwaad?

Op de 40 miljoen kilometer die er de omtrek van zijn, zijn de tektonische platen verschillend en 7 miljoen harten slaan om verschillende redenen. En dan zijn er nog de natuurlijke behoeften, dezelfde – alhoewel een Franse bachelorkandidaat de natuurlijke behoeften van bevolkingsgroepen die nog wilden zijn tegengesteld acht aan die van de moderne wereld – en tenslotte is er nog de solidariteit. We komen later terug op de natuurlijke behoeften en op de solidariteit.

Maar de kwalen kunnen in elkaar schuiven, zij het om elkaar te versterken, te rechtvaardigen, zij het om te proberen de impact te verminderen of simpelweg op te lossen, in een illusoire bui. De verkiezingscampagne in Frankrijk in mei heeft ons een zeer eenvoudige formule aangeleerd, zo eenvoudig dat men zich zou afvragen waarom we er niet eerder aan gedacht hebben.

Het probleem = de eurocrisis.

De oplossing = de immigratie verminderen.

Tussen die twee zitten de banken, het beleid, de financiële transacties, dat alles in de portemonnee van de buur die zonet volledig legaal in de gang aanbelandde. Als je een probleem wil oplossen kan je altijd ergens anders gaan zoeken, bij een ander probleem, bij het probleem van de Andere, dat is geruststellend en het geeft een veilig gevoel dat de oplossing ons niet treft.

Het probleem bij dit begin van het festival in Oostende is de hebzucht, zoals de titel van een voorstelling luidt. Hebzucht. De hebzucht van de grote geldbarons die de bevolking verstikken en de toekomst hypothekeren. Daar is geen oplossing. Enkel onrust en verwarring. Al die geldverspilling om kleine persoonlijke combines te redden met uiteindelijk de vlucht vooruit.

Maar er is een verspilling die niet toegelaten is in dit festival, en dat is de voedselverspilling in onze kantine. Naast de tafel voor de afwas, met een gat voor vorken, messen en lepels, staat een afvalbak voor de voedselresten op het bord. Op het open deksel van die grote vuilnisbak die de geur uitwasemt van al het afval dat al begint te verrotten: een krantenfoto van een zwart kind, ondervoed, stervend.

Het lijkt erop dat de achterliggende pedagogie is dat men geen voedsel weggooit omdat er veel mensen sterven van honger. Dat is hoe het kinderen aangeleerd wordt. Mijn

moeder vertelde me dat ook, maar niet met hetzelfde didactisch materiaal.

Ik heb het aan de keuken doen opmerken dat het niet van goede smaak getuigt om een zwart kind te tonen in dergelijke omstandigheden. Ik kreeg als antwoord dat het racistisch was dat kind als een zwart kind te beschouwen, het is gewoon een Afrikaans kind.

Het probleem = voedselverspilling.

De oplossing = solidariteit met de Afrikaanse kinderen.

Twee vliegen in één klap! Opvoeding tot solidariteit gekoppeld aan het vermijden van verspilling.

Dat kind is Afrikaans. Zwart, als je de huidskleur mag geloven. De kleefband die de foto aan het deksel hecht is echt wel zwart, niet? OK, hij is dus zwart, ons Afrikaans kind. Men zou kunnen zeggen dat ik dat ben, op zijn leeftijd, of dat het mijn zootje is dat ongeveer even oud moet zijn. Wat zou ik hem toewensen? Hem boven de geuren van verrottend eten hangen? Zijn doodsangst vanuit alle hoeken tonen, het hoofd lichtjes gebogen, het geraamte boven de huid uitstekend? Hem voorstellen alsof hij de restjes nodig heeft die mensen op hun bord hebben laten liggen? Aantonen dat het beter is die restjes aan hem te geven in plaats van ze weg te gooien? Me mijn kind inbeelden, dat van mij, als iemand die afval nodig heeft?

Nee, maar dat kind is zeker niet van iemand, het is een "Afrikaans" kind. Misschien zal men mij ooit vertellen wat mensen zich inbeelden, in de betekenis van zich een beeld vormen, bij het gebruik van dat woord...

Het doet me denken aan de heibel die ontstond rond de uitspraken van Christine Lagarde, toen ze verklaarde dat de kinderen van Niger (zwart of Afrikaans, dat hangt ervan af) meer hulp van haar instelling nodig hebben dan de Grieken die lijden onder de crisis en de besparingen. Het werd haar verweten dat ze appels met peren vergelijkt. Zowat alle commentaren bleven stilstaan bij de al dan niet betaalde belastingen in Griekenland, de voorzitter van het IMF verontschuldigde zich, en de kinderen van Niger zullen blijven wachten...

Solidariteit, dat is in feite niet aan het begin, maar aan het einde van de maaltijd. Eerst moeten de echte problemen opgelost worden. En het geweten proberen te stillen met wat overblijft...

Zodoende wordt de samenhang die ons uitnodigt de maaltijd te delen vervangen door de solidariteit die ons vraagt een doggy bag te vullen voor het kind van de burens...

Patrick Mudekereza

BATO CONGO I.S.M. KVS, 11.11.11 EN VAIS

INTERVIEW PATRICK JANSSENS SPEAKERS' CORNER

Opgemerkte gasten gisteren op het spreekgestoelte in het Leopoldpark. Naast de zestienjarige Louis Janssens nam ook naamgenoot en burgemeester van Antwerpen Patrick Janssens het woord, gevolgd door nog twee poëtische speeches van Carmien Michels en Max Gryson. De Speakers' Corner wordt steeds populairder. Wij spraken na afloop nog even met Patrick Janssens.

Wat waren de grote lijnen van uw toespraak?

"Er waren twee dingen die ik wilde zeggen. Enerzijds heb ik een pleidooi gehouden voor het belang van steden in Vlaanderen, aangezien dat toch de plaatsen zijn waar alles gebeurt. Ik heb de vergelijking gemaakt tussen Antwerpen en Oostende, omdat het twee steden zijn met veel creativiteit en een diverse bevolking. Beide steden hebben ook een haven en een luchthaven. Maar ik heb ook de idee geopperd dat het hier niet zo erg gesteld is, omdat de mensen uit Knokke nog wel een tramlijn van Oostende tot bij hen willen, terwijl er bij ons in Brasschaat veel protest is om de stad via een tramlijn te laten doorlopen tot bij hen. (*lacht*)"

"Daarnaast heb ik op vraag van Adriaan Van Aken van Braakland/ZheBilding ook wat meer verteld over de titel van ons verkiezingsprogramma 'Geen woorden maar daden', dat tevens de bottomline is van deze festivaleditie. Wij kozen die titel omdat we vinden dat er andere politieke partijen zijn die veel vertellen maar weinig doen, terwijl het festival er net van uitgaat dat ieder woord ook een daad is, een 'taaldaad'. Ik heb even verwezen naar het gedrag van 'De Keizer van Oostende' – Johan Vande Lanotte – die voor het slapengaan poëzie leest voor zijn vrouw. Ik hoop dat er na zijn woord ook een daad volgt, anders komt er geen nageslacht (*lacht*). Woorden en daden gaan voor mij hand in hand."

Wat vond u van de andere speeches?

"De speech van Louis Janssens (*geen familie overigens, FT*) vond ik erg sterk. Ik had hem al eens bezig gezien in Antwerpen, maar het verbaast met hoe vlot die jongen praat voor iemand van zestien jaar. De twee andere sprekers brachten heel indrukwekkende poëzie. Ik vond hen beter dan mezelf (*lacht*). Een tof initiatief die Speakers' Corner, ik ben blij dat ik ervoor naar Oostende ben gekomen."

Moet dat vaker gebeuren, zo'n Speakers' Corner?

"Ik vind vooral de plek op het festival – waarmee ik niet de plaats in het park bedoel – ideaal om dit te doen. Het publiek hier is geïnteresseerd in wat er wordt verteld en durft ook te repliceren. Mensen die ongevraagd het spreekgestoelte beklimmen en zich tot de anderen richten: het is iets wat we in Vlaanderen niet gemakkelijk durven. Dit is zeker voor herhaling vatbaar."

Gaat u nog andere dingen doen op TAZ?

"De volgende dagen komen we met de familie naar de kust. En ik denk dat ik dan met onze baby van anderhalf eens naar de kindervoorstellingen ga komen kijken."

Slotvraagje: schrijft u uw speeches eigenlijk zelf?

"Ik heb bijna nooit uitgeschreven speeches. Ik kijk een beetje wat het publiek en de doelstellingen zijn en overloop met mijn woordvoerder dan de grote lijnen. Hij zet die op papier en ik geef er dan nog een draai aan. Maar behalve op zeer officiële gelegenheden lees ik nooit voor. Ik speech liever voor de vuist weg en in die gevallen kun je je speeches maar beter zelf voorbereid hebben." (*FT*)

TAZ-JARGON AFLEVERING 2

Nieuw in de *TAZette*: een rubriek waarbij we u, altruïstisch als we zijn, graag helpen om de woordenschat te verwerven waarmee vooral theaterwetenschappers (ja, u daar!) graag uitpakken om hun medemens te intimideren.

3. Kwetsbaarheid is een kwaliteit. Op scène althans. Zeg dus niet: 'Die acteur had zo weinig zelfvertrouwen dat een zomerbriesje hem moeiteloos van zijn sokken zou hebben geblazen.' Zeg: 'Ik begreep niets van wat hij daar stond te mompelen, maar die kwetsbaarheid maakte hem ontroerend.'

4. Het woord 'hybride' past in ongeveer elke zin, aangezien de betekenis ervan zowat iedereen ontgaat. Maar juist om die reden: doseren is de boodschap. Zeg dus niet: 'Voor mij de hybride dagschotel alstublieft.' Zeg: 'Het combineren van verschillende disciplines is bijzonder populair tegenwoordig, maar vroeger was de hybride kunst veel zuiverder. Omdat je kon zien waar het vandaan kwam.' Blijf glimlachen. (*EC/SH*)

INTERVIEW GIULIO D'ANNA 'IK WIL VAT KRIJGEN OP DE TIJD'

Choreograaf en danser Giulio d'Anna komt niet alleen naar Oostende: hij brengt zijn vader mee, Stefano d'Anno. Giulio's dansvoorstelling *Parkin'son* gaat over veel: een vader en een zoon, een toekomst en een verleden, een gezond lichaam en een lichaam met de ziekte van Parkinson.

Dat zijn pittige thema's. En dus niet vanzelfsprekend.

"Tussen die assen speelt zich het leven af. En het is over het leven dat ik het wil hebben. Niet over een groots of beroemd leven maar over een gewoon leven, waarin gebeurtenissen voorvallen die iedereen in het publiek herkent. *Parkin'son* is in die zin vooral een voorstelling over de relatie tussen een vader en een zoon. Die relatie vormt het kader waardoor je een blik krijgt op onze beider geschiedenis, op de gezondheid van mijn vader, mijn toekomst, zijn verleden. Tijd is een tweede belangrijke factor. Misschien nog vóór het verlangen om een leven op scène te zetten was er het verlangen om vat te krijgen op de tijd, om die te materialiseren – *past, present en future.*"

Is het gewone leven interessant genoeg om op scène te brengen?

"Ik hoop het. (*lacht*) Ik wil in ieder geval theater maken dat aanspreekt, dat dagelijkse, menselijke emoties in zich draagt. Zo kom je te weten dat mijn vader houdt van auto's, wanneer hij zijn eerste kus gaf, wanneer ik dans begon te studeren, wat hij daarvan vond. Ik begrijp en waardeer dat andere kunstenaars schoonheid en poëzie trachten te creëren, maar dat is niet mijn eerste verlangen – theater moet voor mij in de eerste plaats communiceren en dat gebeurt via dagelijkse gebeurtenissen. Ook al omdat er veel poëzie schuilt in wat op het eerste gezicht vooral persoonlijk of banaal lijkt."

Hoe kwam je op het idee om met je vader een voorstelling te maken?

"Oorspronkelijk wilde ik met allebei mijn ouders werken, omdat ik graag autobiografische elementen in mijn werk aanhaal. Maar toen mijn vader een paar jaar geleden ziek werd kreeg dat voornemen plots een andere lading. Mijn vader maakte een zware depressie door en ik wilde iets voor hem doen. Ik wilde hem helpen: concreet, fysiek... En tegelijk was het de uitdaging om onze gezamenlijke praktijk om te zetten in een interessante theatertaal. Want het publiek wil ik theater tonen, geen danstherapie of zo. Om het therapeutische te overstijgen moest ik onze vertelling universeel maken. Zo kwam de focus te liggen van een ziekte op de relatie tussen de vader en de zoon. Het is iets waarmee iedereen zich kan identificeren."

Welk soort danstaal ontwikkelde je voor beide lichamen – jong en oud, gezond en ziek?

"Ik probeer de verschillen tussen onze lichamen niet te benadrukken, omdat ze zo evident zijn. Van bij het begin bleek het op zich al schokkend én fascinerend te zijn om ons naast elkaar te zien staan: de een naast de ander, als een biologische spiegel. Hij is de man die ik wellicht binnen enkele jaren zal zijn; ik spiegel de man die hij zoveel jaren geleden was. Het gaat over een echte vader en een echte zoon. Dus is de verbeelding er vanzelf, je hoeft er niets aan toe te voegen."

Je noemt je voorstelling een manifest – in welke zin?

"Het is mijn persoonlijke manifest omdat ik theater wil herdenken als een plek van communicatie, als een plaats om samen te komen – op een moment dat het meer en meer een plek van entertainment is geworden. Ik hou van de idee dat ik in het theater gesprekken kan voeren waarin er iets kan ontstaan dat de wereld kan veranderen. En ik geloof dat zo iets vooral mogelijk is door emotionele impact. Dat is mijn visie, mijn manifesto."

Dient het samenbrengen van zulke verschillende lichamen dat doel?

"Ik denk het wel. Ik zou je kunnen tonen wat ik kan, als geschoolde danser, als professional, maar misschien is het interessanter als ik je iets laat zien doorheen het lichaam van een man van 63 die nooit een dansopleiding heeft gehad. De ontroering die dat soort *commensual bodies* veroorzaakt is niet onschuldig. *Parkin'son* is geen politiek theater met expliciete statements, maar het is wél het soort politiek dat ik wil bedrijven. Ik geloof in subtiliteit, in verleiden in plaats van in schreeuwen en vechten."

Parkin'son ging in première in Italië en speelde vooral daar voor de voorstelling naar Oostende kwam. Verandert de context iets aan de voorstelling?

"In Italië was er bovenop de politieke impact van 'dagelijkse' lichamen op scène nog een andere factor aan de orde. Ik ben homo, mijn vader is *straight* en alleen al het feit dat we samen op scène stonden bracht nogal wat teweeg. Het werd een act van *gay pride* - zonder dat ik een voortrekker wil zijn in de homobeweging. Zelf ben ik niet zo bezig met statements omtrent *gay pride*. Maar zoals steeds is het publiek vrij om te denken wat het wil." (EC)

MONO NOMADEN RECENSIE

Het heeft iets van een schoolreisje, deze editie van de Mono Nomaden. Na het verzamelen van de manschappen op Café Koer in het Leopoldpark vertrekt de groep toeschouwers met een bus naar het provinciaal domein Raversijde. Op het programma: drie solovoorstellingen van Jong Theater. "Opgelet: de wandeling is af en toe op moeilijk begaanbaar terrein, breng goede schoenen en regenkledij mee", staat er in de festivalbrochure van TAZ te lezen. In het ongerepte kustlandschap van Raversijde, dat als domein trouwens een rijk historisch verleden heeft, bleek regenkledij gisteren in ieder geval niet nodig. De zon scheen aangenaam door de witte wolken heen en droeg zo bij tot een prettige combinatie van natuur en cultuur. De drie verschillende locaties bleken bovendien naadloos aan te sluiten bij de inhoud van de respectieve voorstelling. We overlopen ze even voor u.

Theatergezelschap l'hommmmm beet de spits af met *De Vrijetijds mens – studie #1*. Te midden van een wijds landschap, waarbij enkel een verdwaalde politiesirene het gekrijs van de meeuwen wist te verstoren, poogde acteur Geert Belpaeme greep te krijgen op zijn bestaan in onze prestatiegerichte westerse maatschappij. "Ik ben een geboren leiderspersoon", kreunde Belpaeme met overslaande stem. Zijn witte hemd en rode stropdas suggereren het keurslijf van voortdurende stress en regelneverij waar zoveel managers en zakenlui in gevangen zitten. "Ja, nee, komt in orde; zal ik doen." klonk het steeds onzekerder uit de mond van de acteur. Door enkele tai chi-bewegingen uit hun context te halen toont l'hommmmm hoe ver de drang om te 'herbronnen' in onze samenleving is gekomen. Tai chi moet immers zowat de saaiste sport ter wereld zijn. Toch heeft het een 'hip' en 'gezond' imago. Het biedt de illusie van een uitweg in deze op hol geslagen maatschappij. Dat contrast tonen in een recreatiedomein, een van de laatste eilandjes van rust in een razendsnelle samenleving, werkt erg goed.

Na een wandeling langs de restanten van de Atlantikwall uit de Tweede Wereldoorlog (de gids van dienst zweert bij "Atlanti-kwal") kwamen we aan in het 'hol' van Jonas Vermeulen. Zijn personage – een mix van aandoenlijkheid, gemeenheid en trieste isolatie – is hier ooit beland en heeft het er best naar zijn zin. Zijn hol, een stoffige bunker langs

de kustlijn, biedt hem immers bescherming tegen de 'ander'. In zijn hol is hij heer en meester; in zijn hol dicteert hij de wet. Hij vertelt hoe hij ooit een konijn zag dat dood op de grond lag. Hij fantaseert hoe het dier is verkommerd door zijn onbeantwoorde liefde voor een knap meisje. Aan dat risico mag hij zich onder geen beding blootstellen. "Ik ga wel dood aan ouderdom", klinkt het vastberaden. Met enkele rake woordspelingen en gelaagd karakterspel schetst *Uit de grond* de xenofobie en isolatie die in de huidige samenleving hoogtij vieren. Een knap spelende Vermeulen sleurt de toeschouwer mee in een schrijnende maar hilarische fantasiewereld, die het midden houdt tussen Toon Tellegen en Franz Kafka.

Actrice Joke Emmers sluit deze namiddag af met haar solovoorstelling *Damiët*. Over een personage dat verdriet heeft. Liefdesverdriet waarvoor ze zich steeds weer verontschuldigt: "Sorry, echt. Sorry." Haar verdriet behoeft echter geen excuses. Er is nood aan 'crisismanagement' en wat doet daarvoor beter dienst dan een stevige portie melodramatische filmmuziek, champagne en fruittaart zonder fruit? Huilen is een positieve en louterende ervaring maar het mag de volle vijftig minuten niet in beslag nemen, laat Emmers optekenen. Daar heeft ze gelijk in. Emmers toont - slingerend tussen Middel Nederlands en gewone spreektaal - haar talent als speelster. Nagenoeg elke vormelijke keuze die in *Damiët* wordt gemaakt draagt een paradox in zich. Het belicht zowel de tragische als de komische kant van verdriet. Het weinig verhullende kostuum van Emmers bijvoorbeeld, zoals steeds zonder schroom, is kwetsbaar maar stoer. Soms maakt ze haar lichaam zo lelijk mogelijk, dan neemt ze weer verleidelijke poses aan. Haar personage balanceert tussen licht en donker, grappig en schizofreen. Het is een spel van uitersten. (HD)

**T/M VR 3/08 OM 10U30 EN 15U VERTREK IN
LEOPOLDPARK AAN INFOSTAND CAFÉ KOER**

VROLIJKE VERHALEN, DODE VOGELS

RECENSIE FAMILIEPARK

Een meeuw met een gebroken vleugel hinkt zielig over de speelplaats. Tot een halvegare dame in speleologenoutfit met een spuitbus in de hand komt aangerend en roept: "ALLES NOG ONDER CONTROLE?" Het is meer een eis dan een vraag. Ze heet Tanya, werkt op de vleeswarenafdeling van de Colruyt en lijkt net niét alles onder controle te hebben. Want de vogels vallen bij bosjes om haar heen. Dood. Of ze nu in haar tuintje met een glas wijn "santé" roept naar een reiger, of de ramen van haar appartementje aan het wassen is, steeds lijkt de inwendige mechaniek van haar gevederde vrienden er gewoon mee op te houden. Waar ze ook komt of gaat, daar zijn die rotbeesten weer. Rotbeesten waar Tanja, de meest charmante "professionele vogelbegräafster in bijberoep" uit de wijde omtrek, weliswaar een enorme genegenheid voor opgevat heeft. Een roodborstje dat pas gestorven is holt ze in pyjama achterna om het op te vissen uit de vuilniskar, zodat ook dat beestje krijgt waar het recht op heeft: een deftige begrafenis. Maar dat is niet het belangrijkste, want Tanja verzint voor elke dode vogel ook een luchtig levensverhaal.

Wie bij een voorstelling met als titel *Vrolijke verhalen over dode stadsvogels* op het eerste gezicht misschien de wenkbrouwen fronst, kunnen we geruststellen: dit is een van de meest levenslustige voorstellingen die je je kunt inbeelden. Tanya zwaait vrolijk rond met een boormachine, trekt zonder verpinken plastic zakjes vacuüm en verleidt *en passant* guitig een papa in het publiek. Tanya heet eigenlijk Janne Desmet en is actrice bij onder andere BZB (*Hitler Is Dood, MVS*) en het nieuwe collectief La Cité Moderne, dat voor deze productie samenwerkt met Het Huis van Bourgondië, Cultura Nova en C-mine in Genk. Desmet is een wervelwind van zotte woorden en dient zowel kinderen als volwassenen op een schalkse manier van repliek. Interactie met het publiek vormt ook hier een essentieel onderdeel van de familievoorstelling en zorgt voor leuke momenten bovenop de grappige verhalen.

Veel tijd om te bekomen gunt ze haar publiek trouwens niet. Wat dacht u van een lesmoment 'tai chi om vogels te ontwijken', imitaties van luidruchtige mussen (dat zijn, wat dacht u, Hollanders) en een 'Magminimator' die op hol slaat? Tanya's zoektocht naar de precieze oorzaak achter de massale vogelsterfte leidt haar onder meer naar de frigo's van de Colruyt en naar ene Patrick die haar toepasselijk genoeg 'duiveke' noemt. Of en hoe Tanya het mysterie ontrafelt, zullen we u niet verklappen. Ga het vooral zelf ontdekken, u zult zich geen minuut vervelen. En dames: neem een handtas mee waar bijvoorbeeld ook een knobbelzwaan in kan. (*MVS*)

VANDAAG EN MORGEN 15U30 EN 19U @ CDO

VERGIET

RECENSIE

"Als ge veel begint te vergeten, vergeet ge dan ook uw toekomst? Of is het omdat je niet veel toekomst meer hebt dat je begint te vergeten?"

In het H. Serruys AZ Sint-Jan is de komende dagen nog een prachtige familievoorstelling te zien. Verscholen achter het zelfbedieningsrestaurant op de eerste verdieping brengt De Nietjesfabriek *Vergiet*, een stuk over dementie. In een decor van blauwe spots, frigo's en diepvriezers brengen drie jonge acteurs een voorstelling die zowel doet lachen als verstillen.

Opa wacht op oma die onderweg is van de markt. Al tien jaar lang. Zijn kleindochter probeert hem te confronteren met de realiteit. Die confrontatie verloopt moeizaam. Uiteindelijk lukt het haar om opa naar een rusthuis te laten gaan.

*Kleindochter: "Als je verhuist dan gaan ze daar voor je zorgen."
Opa: "Ik heb al genoeg zorgen."*

Vergiet slaagt erin om grote gevoelens op een licht verteerbare manier te brengen. Bijvoorbeeld door opa aan het woord te laten over vroeger. Toen oma er nog was. Zijn kleindochter is er om hem te doen beseffen dat de tijd, anders dan zijn geest, niet wegtikt maar verder tikt. Die verhalen tonen het realiteitsverlies van een oude man die in het verleden leeft, zijn kwetsbaarheid omdat zijn geheugen tot een zeef is gereduceerd en het verdriet van een kleindochter die haar opa langzaam ziet aftakelen en steeds minder opa wordt. De tekst is bovendien doorspekt met humoristische vondsten. Zo vertelt opa waarom ze net naar Alaska op huwelijksreis willen gaan. "We waren nog nooit op reis geweest en we dachten: we beginnen bij het begin, we beginnen bij de 'A'." Hun huwelijksreis valt uiteindelijk in het water. "Oma viel tijdens haar openingsdans van het tafel en brak haar benen. Als ge al van een tafel valt, dan moet ge niet op ijs gaan staan".

Niet alleen inhoudelijk maar ook vormelijk is *Vergiet* sterk. Niet te veel maar toch voldoende franje om kinderoogjes te doen fonkelen. Een multifunctionele mantel met toiletpapier en verkwast en een frigobox met schouderbanden volstaan. De reacties van de jongsten in de zaal – overigens opvallend ondervertegenwoordigd – waren dan ook unaniem positief. Ook de ouders kunnen de voorstelling smaken en kijken uit naar meer De Nietjesfabriek. Kortom: een voorstelling om naartoe te gaan met elke acht-plusser. Eentje die toont dat theater een middel kan zijn om wonden te helen. Niet toevallig een van de doelstellingen van het jonge collectief. (*IM*)

T/M 3/08 OM 17U @ H. SERRUYS AZ ST-JAN

BIG NOISE & FLORIS SCHILLEBEECKX JONG MUZIEK

In de reeks Jong Muziek kreeg TAZ gisteren bezoek uit Luik, meer bepaald van het vrolijke kwartet Big Noise. Vier geschoolde jazzmuzikanten die elkaar leerden kennen aan het conservatorium in Brussel en nog steeds elke maand in onze hoofdstad optreden. Hun genre heet 'power jazz' en dat slaat op een relatief oude stroming zoals we die vandaag nog steeds associëren met New Orleans en de brede grijns van Louis Armstrong, alias Satchmo (1901-1971). Deze trompettist fleurde de jaren twintig en dertig op met swingdeuntjes die rechtstreeks op de heupen van de luisteraar mikken, afgewisseld met de obligate slows. Zo is Satch vandaag merkwaardig genoeg vooral gekend van de evergreen 'What a Wonderful World', met dank aan de talloze Hollywoodfilms die dit romantische nummer in hun soundtrack opnamen.

Een enkele keer ging Big Noise ook de melancholische toer op, met zachte jazz die ergens in de buurt van Chet Baker kwam, onder meer door de zang van trompettist Raphaël D'Agostino. Maar het gros van de set was gereserveerd voor ambiancenummers, als genreoefening sterk retrogetint, maar door het viertal met aanstekelijk veel energie gebracht en gelardeerd met korte improvisatiesessies. Dat is Big Noise in een notendop: puur vakmanschap dat bijwijlen een beetje buiten de lijntjes kleurt, maar nooit erg lang of te experimenteel. De focus ligt immers op de *feelgood* van het publiek en, verdomd, het werkt. Het is namelijk zeer moeilijk tot onmogelijk om niét vrolijk te worden van dit kwartet. Van het charisma van de zanger, de speelse percussie van de drummer, de stuwende contrabas en het vingervlugge pianospel. Big Noise serveert heerlijke tingeltangelmuziek uit de tijd van de zwart-witfilm en werd daarvoor op Café Koer beloond met een staande ovatie en een meer dan behoorlijke cd-verkoop na afloop. Wordt zonder twijfel vervolgd, deze passage op TAZ, met bijkomende optredens in Vlaanderen.

Vandaag is er de terugkeer op TAZ van Floris Schillebeeckx, die enkele jaren geleden al in Jong Muziek aantrad met

zijn afstudeervoorstelling aan Studio Herman Teirlinck: *De Bacchanten*. Pieterjan Vervondel: "We liepen elkaar weer tegen het lijf tijdens de casting voor een film. Hij bleek juist met een nieuw muzikaal project te starten en ik ben gaan luisteren. Het is een liedjesprogramma met een vierkoppig koor – sopraan, tenor, alt en bas – en ik kon het niet laten om het uit te nodigen voor deze editie. Omdat het echt totaal iets anders is dan de vorige keer. En omdat dit soort van muziekprojecten nog altijd wel een duwtje in de rug kan gebruiken." (SH)

**VANDAAG OM 11U30 @ FORT NAPOLEON EN OM
15U00 @ CAFÉ KOER**

TELEX

Vanavond op Café Koer komt Thé Lau exclusief een concert spelen voor TAZ. Om 21 uur. Naar verluidt mag u *à volonté* verzoeknummers schreeuwen en zal de hese bard, bekend van The Scene, uw muzikale wensen inwilligen. Mis het niet.

Eerder beweerde (FT) in deze festivalkrant dat acteur Warre Borgmans zijn benen scheert. Dit wordt met klem ontkend door de echtgenote Borgmans. Wordt ongetwijfeld vervolgd.

Naar Afrika reizen was nog nooit zo goedkoop. Laat staan zo snel. Laat je vereeuwigen op foto in Kinshasa bij Kiripi Siku's fotostudio, te vinden naast de kiosk in het park. Prijs: 2 euro.

In het Familiepark vandaag t/m vrijdag: Arbi el Ayachi, een van de theatermakers betrokken bij het *GEN2020*-project van o.a. 't Arsenal en TAZ. Hij speelt zijn voorstelling-in-wording *Anders* op de heuvel om 14u en 16u. Duur: 30'. Gaat dat zien.

COLOFON

Redactie: Steven Heene, Evelyne Coussens, Margo Van Synghele, Filip Tielens, Hannes Dereere, July Mollin, Koen Aelterman, Simon Vandekerckhove

Foto's: Christophe Brysse, Tom Cornille, Annemie Craeye, Rene van Engelsman, Cinzia Camela

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER: LUC MUYLEAERT,
TARTART VZW, JAN DECLERCKSTRAAT 2, 8400 OOSTENDE.